Тумани, тумани над містом пливуть,
Як хвилі гойдаються сонні…
І клаптями тануть, і лавою йдуть
Такі монотонні…

Завис олив’яний, імлистий тягар,
Немов перегонна отара,
І давить, і тисне,— і хвиль його хмар
Снується примара…

Зі сну потягаючись, вийшов і став
Над містом козак величезний,
Немов Остряниця або Святослав,—
Старезний, старезний.

Чуб довгий послався йому на жупан
І хвилями вус розпустився…
Стоїть, поглядає мов сич дідуган,
Чолом похилився.

Щось ніби знайоме в тім образі є —
Завзяте, міцне, бунтівниче…
Щось інше на вигляд, а рідне, своє…
Лице робітниче!

У млі потопають доми, димарі,
Як витвори злої омани,
І сунуться, сунуться тихо в горі
Тумани… тумани…

1912